

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ เป็นการศึกษาความสามารถด้านการเขียนของนักเรียน ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เขตการศึกษา 7 ผู้วิจัยจะได้กล่าวถึงเอกสาร ตำราและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยเสนอตามลำดับขั้นตอนดังนี้

เอกสาร ตำราที่เกี่ยวข้อง

1. ความหมายของการเขียน
2. ความสำคัญของการเขียน
3. องค์ประกอบของการเขียน
4. ระดับของการเขียน
5. เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการเขียน
6. การประเมินผลความสามารถด้านการเขียน
7. ความสนใจการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. งานวิจัยในประเทศ
2. งานวิจัยต่างประเทศ

ความหมายของการเขียน

การเขียนมีความสำคัญและความจำเป็นต่อชีวิตเช่นเดียวกับทักษะการอ่าน ทักษะการพูด และทักษะการฟัง เนื่องจากเป็นทักษะที่ใช้ในการสื่อสารเช่นเดียวกัน อีกทั้งทักษะการเขียนยังสามารถเก็บไว้เป็นหลักฐานได้

นักวิชาการหลายท่านได้ให้คำจำกัดความเกี่ยวกับความหมายของการเขียนไว้ดังนี้

ศิริพร ฐิตะฐาน (2523) ได้ให้คำจำกัดความของการเขียนว่า "เป็นการถ่ายทอดความคิด โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือ ภาษาเขียนจะชักนำความคิด ความรู้ ประสบการณ์ ความรู้สึก และอารมณ์ของคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง หรือไปสู่คนอื่นเป็นจำนวนมาก"

มนัสปิ่น พรหมสุภศิริรักษ์ (2524) กล่าวถึงความหมายของการเขียนว่า การเขียนคือ การสื่อความหมายโดยใช้ตัวอักษร หรือสัญลักษณ์เป็นสื่อ เพื่อถ่ายทอดเจตนาารมณ์จากผู้หนึ่งไปยังอีกผู้หนึ่ง ซึ่งการเขียนหนังสือไทย จำเป็นต้องเขียนให้ชัดเจน สะอาด เป็นระเบียบเรียบร้อย สวยงาม ถูกต้องตามหลักภาษา รู้จักแบ่งวรรคตอน และใช้เครื่องหมายให้ถูกต้อง เพื่อที่จะให้ผู้อ่านสามารถอ่านได้เข้าใจง่าย ทำให้เข้าใจตรงกันทั้งผู้เขียน และผู้อ่าน

ทัศนีย์ ศุภเมธี (2529) กล่าวว่า " การเขียนเป็นการแสดงออกเพื่อการสื่อสารของมนุษย์ เป็นการถ่ายทอดความรู้ ความคิด และความต้องการทุกอย่างออกมาให้ผู้อื่นทราบเป็นลายลักษณ์อักษร เพื่อให้ผู้อ่านเข้าใจได้ตรงตามความมุ่งหมายของผู้เขียน และการเขียนมีหลักฐานถาวรปรากฏอยู่"

นพดล จันทรเพ็ญ (2531) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า "เป็นการแสดงออกในการติดต่อสื่อสารอย่างหนึ่งของมนุษย์ โดยอาศัยภาษาตัวอักษรเป็นสื่อ เพื่อถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด ความต้องการ และความในใจของเราให้กับผู้อื่นทราบ การเขียนมีลักษณะการสื่อสารที่ถาวรคงอยู่นาน"

วัลย์รัตน์ อติแพทย์ (2532) กล่าวถึงความหมายของการเขียนว่า "เป็นการแสดงความรู้สึกนึกคิดของผู้เขียน หรือ การส่งสารเป็นลายลักษณ์อักษรเพื่อให้ผู้รับสาร หรือผู้อ่าน เข้าใจเรื่องราว ความคิดเห็น และความประสงค์ของผู้เขียน "

อัจฉิมา เกิดผล (2533) ได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ว่า "การสื่อสาร

ความหมายอย่างหนึ่งไปยังผู้อ่านโดยใช้อักษรเป็นเครื่องมือในการสื่อสาร เพื่อให้ผู้อ่านได้ทราบ ความรู้ ความคิด และความรู้สึกของผู้เขียน"

นอกจากนี้ สุจริต เพียรชอบ และสาธิต อินทร์พรหม (2536) ได้อธิบายความหมายของการเขียนไว้ว่า " การเขียนคือ การเรียบเรียงความรู้ ความคิด ประสบการณ์ต่างๆ ตลอดจนความรู้สึกนึกคิดและจินตนาการออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร จะเป็นความสั้น ทำนองคำขวัญ ร้อยแก้วสั้นๆ หรือ บทกวีนิพนธ์ก็ได้ ข้อเขียนเหล่านี้จะมีเอกภาพ มีความเป็นตัวของมันเองทั้งในด้านความคิดและการใช้ภาษาเรียบเรียง "

ส่วนนักวิชาการต่างประเทศได้ให้ความหมายของการเขียนไว้ดังนี้ คือ

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1977) มีความเห็นว่า "การเขียน คือ การสื่อความหมายด้วยตัวอักษรของภาษา ซึ่งเป็นที่เข้าใจกันระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่าน การเขียนเป็นรูปแบบหนึ่งของการใช้ภาษาเพื่อการสื่อสาร "

เจ บี ฮีตัน (J.B. Heaton, 1979) กล่าวว่า "การเขียนคือการถ่ายทอดความรู้สึกนึกคิด โดยการใช้ตัวหนังสือได้อย่างถูกต้องเหมาะสม"

โรนัลด์ วี ไวท์ (Ronald V. White, 1980) ได้กล่าวถึงการเขียนว่า "เป็นการลำดับประโยค ที่เชื่อมโยงกันอย่างถูกต้องตามหลักภาษาและสมเหตุสมผลเหมาะสมกับวัตถุประสงค์ของผู้เขียน และสื่อความหมายให้ผู้อ่านเข้าใจได้"

วาเลรี อาร์นท (Valerie Arndt, 1987) ได้ให้ทัศนะเกี่ยวกับการเขียนว่า "เป็นกระบวนการในการเชื่อมโยงความคิดกับความรู้ของผู้เขียน โดยใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการถ่ายทอดความคิดออกมาเป็นภาษาเขียนที่มีคุณภาพ "

ดอนน์ เบิร์น (Donn Byrne, 1988) กล่าวถึงการเขียนว่า "เป็นกระบวนการถ่ายทอดข่าวสารข้อมูล และความคิดของผู้เขียนออกมาเป็นลายลักษณ์อักษร โดยมีกระบวนการเรียบเรียง

ถ้อยคำ จัดลำดับความคิดได้เหมาะสม สามารถสื่อสารข้อมูลไปยังผู้อ่านได้ตามวัตถุประสงค์ของผู้เขียน"

จากแนวคิดของนักวิชาการดังกล่าวข้างต้น พอสรุปได้ว่า การเขียน คือ การสื่อความหมายโดยการนำความรู้ ความคิด ความรู้สึก ประสบการณ์ และจินตนาการของผู้เขียนออกมาเรียบเรียงเป็นตัวอักษร เพื่อจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ระหว่างผู้เขียนกับผู้อ่านให้ได้ความเข้าใจตรงกัน

ความสำคัญของการเขียน

ภาษาเขียนนับว่ามีความสำคัญยิ่งเนื่องจากภาษาเขียนจัดเป็นเอกลักษณ์ของชาติที่บ่งบอกถึงควมมีวัฒนธรรมของชาติ ดังที่ วัลลภา เทพหัสดิน ณ อยุธยา (2522) ได้กล่าวถึงความสำคัญของภาษาเขียน สรุปได้ดังนี้

1. ภาษาเขียนเป็นวัฒนธรรมที่สำคัญของชาติ เพราะภาษาเป็นสิ่งที่แสดงถึงเอกลักษณ์และวิถีชีวิตของคนในชาติ
2. การเขียนทำให้เกิดวรรณคดี ถือเป็นหลักฐานแสดงถึงความมั่งคั่งทางสติปัญญา จินตนาการ และความคิดริเริ่มของคนในชาติ
3. การเขียนเป็นสื่อในการสร้างความมั่นคงของประเทศ เช่น การเขียนเพื่อก่อให้เกิดความสามัคคี การเขียนข่าวสาร เป็นต้น
4. การเขียนมีความสำคัญต่อการศึกษา เช่น การเขียนสื่อสารกับผู้สอนในการตอบข้อสอบ หรือเขียนรายงาน หรือครู อาจารย์ ผู้เชี่ยวชาญเขียนตำรา และงานวิจัย

จากแนวคิดของ ทศนีย์ ศุภเมธี (2529) กล่าวถึงความสำคัญของการเขียนดังนี้

1. เป็นเครื่องมือวัดความเจริญ หรืออารยธรรมของมนุษย์
2. เป็นเครื่องมือที่ใช้สนองความปรารถนาของมนุษย์ ทำให้เกิดผลตามที่ต้องการ
3. เป็นการแสดงออกผู้เขียนมีเวลาคิด ไตร่ตรอง แล้วจึงลำดับความคิดเรียบเรียงออกมาเป็นเรื่องราวด้วยภาษา ผู้เขียนมีโอกาสแก้ไขก่อนถึงผู้อ่าน
4. เป็นเครื่องมือถ่ายทอดทางสติปัญญาของมนุษย์ เพราะเป็นการถ่ายทอดวัฒนธรรม ความคิด จินตนาการ และความรู้จากคนหนึ่งไปสู่อีกคนหนึ่ง

จะเห็นได้ว่า มนุษย์จากรุ่นหนึ่งถ่ายทอดวัฒนธรรม แนวความคิด ของตนไปสู่มนุษย์อีกรุ่น หนึ่งได้นั้นจะต้องอาศัยการเขียน เพราะการเขียน มีความคงทน และใช้เป็นหลักฐานได้ดี อีกทั้ง ภาษาเขียนยังจัดได้ว่าเป็นเอกลักษณ์ของชาติ ที่บ่งบอกถึงควมมีวัฒนธรรม และอารยธรรม ของชาตินั้นๆ จึงทำให้เห็นว่าการเขียนเป็นทักษะหนึ่ง ที่มีความสำคัญไม่ยิ่งหย่อนไปกว่าทักษะอื่น เลย

องค์ประกอบของการเขียน

เมื่อการเขียนจัดว่าเป็นทักษะที่มีความสำคัญ ทักษะหนึ่งแล้ว ผู้ที่มีความสามารถที่จะ เขียนเพื่อการสื่อสารได้ดี จะต้องคำนึงถึงองค์ประกอบของการเขียนด้วย เพื่อที่จะให้ได้งาน เขียนที่สมบูรณ์เหมาะสมกับจุดมุ่งหมายในการสื่อสาร ในเรื่องขององค์ประกอบด้านการเขียนนี้ มี ผู้เชี่ยวชาญ และนักวิชาการทั้งของไทย และต่างประเทศ ได้กล่าวถึงองค์ประกอบที่สำคัญของการ เขียนไว้ดังนี้

วิจิตรา แสงพลสิทธิ์ (2522) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบของงานเขียนที่ดี 7 ประการ คือ

1. ภาษาดี หมายถึง ใช้ภาษาประณีต มีประสิทธิภาพ
2. มีแง่มุม หมายถึง งานเขียนนั้นมีจุดเด่นที่เข้าอารมณ์ผู้อ่าน
3. ความเที่ยงธรรม หมายถึง งานเขียนที่ไม่มีอคติกับใคร หรือแหล่งใด
4. มุ่งสำคัญ หมายถึง มีจุดประสงค์หลักที่เด่นชัด
5. สรรค์จำเป็น หมายถึง นักถึงผู้อ่าน และเห็นว่ามีควมสำคัญมากจึงนำมาเสนอ
6. เคนเนื้อหา หมายถึง การอ่านครั้งนี้ต้องได้ประโยชน์คุ้มค่า และเนื้อหาโดดเด่น มีเอกลักษณ์
7. สูงค่านิยม หมายถึง เป็นงานเขียนที่มีรสนิยมน และมีค่าที่ติดต่อกันทั่วไป

สมถวิล วิเศษสมบัติ (2528) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียน ดังนี้

1. เขียนตัวหนังสือได้ชัดเจน สว่างงาม น่าอ่าน เป็นระเบียบ และรวดเร็ว
2. เขียนหนังสือได้ถูกต้องตามความนิยม และอักขรวิธี
3. เลือกใช้คำได้เหมาะสมกับเนื้อหา และความนิยม

4. ถ่ายทอดความรู้สึกรักนึกคิดออกมาเป็นภาษาที่กะทัดรัด สละสลวยชัดเจนเข้าใจง่าย
5. แก้งานวน ภาษาที่ใช้กันอย่างไม่ถูกต้องตามหลักภาษาได้
6. เขียนเล่าเรื่องต่างๆ ตามที่ต้องการจะเล่าได้
7. เขียนตอบคำถามได้ตรงประเด็น
8. เขียนได้ถูกต้องตามรูปแบบการเขียนทุกประการ
9. เขียนเรื่องโดยใช้ถ้อยคำที่ถูกต้องให้ผู้อื่นคล้อยตามได้
10. ใส้เครื่องหมายวรรคตอนถูกต้อง

สตีบซุส (นามแฝง, 2534) ได้กล่าวไว้ว่า การเขียนที่ดีจะต้องประกอบด้วย

1. ความชัดเจน แจ่มแจ้ง เข้าใจง่าย ไม่คลุมเครือ โดยเลือกใช้คำง่ายๆ มีความหมายชัดเจน ผูกประโยค และเป็นข้อความที่ดี มีเว้นวรรค และย่อหน้าถูกต้อง
2. มีน้ำหนัก ชวนให้ผู้อ่านสนใจ และประทับใจ เลือกใช้ถ้อยคำที่เหมาะสม มีข้อความดี มีภาพพจน์
3. มีความสละสลวย จัดคำและข้อความให้ผู้อ่าน และเข้าใจง่าย

และ เลส แจคอบส์ (H. L. Jacobs, 1981) กล่าวถึงองค์ประกอบของการเขียนที่ผู้เขียนควรมี ไว้ดังนี้

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ ความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน ความมีกันสาร การเขียนขยายใจความได้อย่างสมบูรณ์
2. การเรียบเรียงเรื่องราว (Organization) ได้แก่ การเรียบเรียงเนื้อหาได้อย่างสมเหตุสมผล มีการใช้คำ หรือวลี เพื่อการแสดงการเชื่อมโยงของเนื้อความ มีข้อความสนับสนุนความคิดได้อย่างกะทัดรัด ชัดเจน
3. คำศัพท์ (Vocabulary) ได้แก่ การเลือกใช้ถ้อยคำ ส่วนวนได้อย่างถูกต้อง และเหมาะสมกับเนื้อความนั้นๆ โดยสามารถใช้คำได้ถูกต้องตามกฎเกณฑ์ไวยากรณ์ด้วย
4. การใช้ภาษา (Language Use) ได้แก่ การใช้โครงสร้างของประโยคได้ถูกต้อง และคำนึงถึงเรื่องของความสอดคล้อง (Agreement) กาล (Tense) ลำดับ (Word Order) หน้าที่ของคำ (Function) คำนำหน้านาม (Article) คำสรรพนาม (Pronoun) และคำบุพบท (Preposition)

5. กลไกทางภาษา (Mechanics) ได้แก่ เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำ ได้อย่างถูกต้อง และการขึ้นต้นประโยคได้ตามแบบแผนของภาษานั้นๆ

จะเห็นได้ว่าการที่ผู้เขียนจะมีความสามารถด้านการเขียน และสื่อสารให้ตรงตามความประสงค์ได้อย่างมีประสิทธิภาพนั้น ผู้เขียนจะต้องมีความรู้ในเรื่องไวยากรณ์ ส่วนวนภาษา คำศัพท์ ตัวสะกดคำ โครงสร้างของประโยคและหน้าที่ของคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน ตลอดจน ความรู้เกี่ยวกับเนื้อหาของเรื่องที่จะเขียน ความเหมาะสมในการเลือกใช้ถ้อยคำ การเรียบเรียง เนื้อหาได้อย่างสมเหตุสมผล กระชับรัด ได้ความชัดเจน

ระดับของการเขียน

การที่จะประสบผลสำเร็จในด้านการเขียนได้นั้น ผู้เขียนต้องหมั่นฝึกฝนการเขียนเสมอๆ ซึ่งในการนี้ได้มีนักการศึกษา และผู้เชี่ยวชาญด้านการเขียนได้แบ่งระดับของการเขียนไว้ต่างๆ กัน ดังนี้

สุจิต เพียรชอบ และสาวยใจ อินทรมพรีย์ (2536) กล่าวถึงระดับของการเขียนสรุป ได้ดังนี้ คือ

1. การคัดลอกข้อความและการสะกดคำ ในการเขียนระดับนี้ ผู้เขียนจะสามารถคัดลอกข้อความจากหนังสือ หรือเอกสารได้อย่างไม่ผิดพลาด อีกทั้งสามารถเขียนคำได้ถูกต้อง
2. การเรียบเรียงข้อความในการเขียนระดับนี้ ผู้เขียนสามารถเรียบเรียงข้อความจากการกำหนดประโยคสั้นๆ ให้ ทำให้สามารถเขียนความเรียงได้ใจความที่สละสลวย และครบถ้วนบริบูรณ์
3. การเขียนเพื่อการติดต่อสื่อสาร ในการเขียนระดับนี้ผู้เขียนสามารถเขียนบันทึกสั้นๆให้ผู้อื่นรับทราบได้ และสามารถอภิปรายแสดงความคิดเห็น เกี่ยวกับความสำคัญของการเขียน บันทึกหนังสือราชการ และการเขียนจดหมายโต้ตอบโดยใช้ฟอร์ม คำขึ้นต้น คำลงท้าย ตลอดจน ส่วนวนได้ถูกต้อง
4. การเขียนในโอกาสต่างๆ ในการเขียนระดับนี้ผู้เขียนมาสามารถเขียนคำอวยพร ได้อย่างเหมาะสมตามกาลเทศะ และบุคคล นอกจากนี้ยังสามารถเขียนประกาศต่างๆ และโฆษณา

ได้ด้วยภาษาที่เหมาะสมอีกทั้งยังสามารถแก้ไขปรับปรุงภาษาโฆษณาที่เป็นอยู่ในปัจจุบันให้เป็นภาษาที่เหมาะสมตามความคิดเห็นของผู้เขียนได้

5. การเขียนเชิงสร้างสรรค์ ในการเขียนระดับนี้ ผู้เขียนสามารถเขียนพรรณนาภาพ หรือความรู้สึกของตนเองได้ นอกจากนี้ยังสามารถเขียนเรื่องราวเกี่ยวกับคน สัตว์ หรือสิ่งใกล้ตัวได้

โรเบิร์ต ลาโด (Robert Lado, 1964) ได้แบ่งระดับของการเขียนไว้ 5 ระดับต่อไปนี้

1. ระดับเตรียมการเขียน (Prewriting) เป็นขั้นแนะนำให้ผู้รู้จักสัญลักษณ์ต่างๆ
2. ระดับการคัดลอกข้อความ (Copy Reading Texts) เป็นขั้นจัดสถานการณ์ให้ฝึกเขียนตามแบบที่กำหนดให้
3. ระดับการถ่ายทอดประสบการณ์เป็นตัวอักษร (Transcribing) เป็นขั้นที่ผู้เขียนจะถ่ายทอดเสียง หรือคำพูดมาเป็นตัวอักษร
4. ระดับการเขียนเรื่องความ (Composition) เป็นขั้นฝึกการเขียนเพื่อรายงานหรือเขียนแสดงความคิดเห็นในรูปแบบที่ถูกต้อง การเขียนที่เป็นทางการ เช่น การเขียนรายงาน การให้ข้อมูลทางธุรกิจ และการเขียนบทความเพื่อตีพิมพ์ ส่วนการเขียนที่ไม่เป็นทางการ เช่น การเขียนจดหมายส่วนตัว เขียนบันทึกถึงเพื่อน เป็นต้น
5. ระดับการเขียนวรรณคดี (Literature) เป็นขั้นการเขียนที่สูงที่สุด ผู้ที่จะสามารถเขียนวรรณคดีได้คือนั้น ต้องเป็นผู้มีความรู้เกี่ยวกับวัฒนธรรม โครงสร้างทางภาษา มีพรสวรรค์ และมีศิลปะในการเขียนเป็นอย่างดี

ไอ มอริส (I. Morris, 1966) กล่าวถึงระดับของการเขียนดังนี้

1. ระดับคัดตัวอักษร (Transcribing) ในขั้นนี้เป็นการฝึกการเขียนที่ถูกต้องชัดเจนและสะกดเรียบร้อย
2. ระดับการเขียนตามคำบอก (Dictation) เป็นการฝึกการฟัง การสะกดคำ การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการใช้ไวยากรณ์
3. ระดับใช้การเขียนเป็นเครื่องมือในการฝึกทักษะอื่น (Writing as a Means) เนื่องจากการเขียนมีความสัมพันธ์กับการอ่าน ในระดับนี้จึงเน้นการเขียนเพื่อการถ่ายทอดความรู้ที่

ได้จากการอ่าน

4. ระดับการเขียนเพื่อการแสดงออก (Productive Writing) การเขียนในระดับนี้ประกอบด้วยเนื้อหา รูปแบบและลีลาการเขียนที่ผู้เขียนจะต้องรู้จักการลำดับความคิด และการแสดงออกด้านการเขียนที่ถูกต้องตามรูปแบบ

ส่วน วิลกา เอ็ม รีเวอร์ส (Willga M. Revers, 1968) กล่าวถึงระดับการเขียนว่า ผู้เขียนจะต้องได้รับการฝึกตามลำดับขั้นตอน ทั้ง 5 ขั้นตอน ดังนี้

1. ระดับคัดลอก (Copying) เพื่อเป็นการทบทวนความจำจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว และยังเป็นการแสดงให้เห็นถึงความสัมพันธ์ระหว่างเสียงกับสัญลักษณ์ที่ใช้ในการเขียน

2. ระดับเลียนแบบ (Reproduction) การเขียนระดับนี้ผู้เขียนจะต้องเขียนจากสิ่งที่เขาจำได้ หรือจากการอ่านตลอดจนการเขียนตามคำบอก หรือการเขียนอธิบายรูปภาพ

3. ระดับการเขียนประโยคซับซ้อน (Recombination) การเขียนในระดับนี้ นักเรียนจะเขียนจากสิ่งที่ได้เรียนไปแล้ว ทั้งจากการฟังและการอ่าน แต่จะเพิ่มความซับซ้อนในการใช้รูปแบบต่างๆของโครงสร้างทางหลักภาษา ตลอดจนการรู้จักใช้คำสัญลักษณ์เขียนแทน และการเปลี่ยนรูปประโยค เป็นต้น

4. ระดับการเขียนตามแนวชี้นำ (Guided Writing) ระดับนี้นักเรียนมีอิสระในการเลือกใช้คำ และรูปแบบของประโยคในการเขียน เพื่อให้ได้ใจความที่สมบูรณ์ แต่ยังคงอยู่ภายใต้การชี้นำของครู

5. ระดับการเขียนเรียงความ (Composition) เป็นการฝึกระดับสุดท้ายที่นักเรียนสามารถเลือกใช้คำ และ รูปแบบของประโยคในการแสดงความหมาย ของสิ่งที่ต้องการจะสื่อความหมายตามที่ต้องการได้

และรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรอเน เอส ดิสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, 1972) ได้แบ่งระดับการเขียนเป็น 5 ระดับ ดังนี้

1. ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skills) ระดับนี้นักเรียนสามารถแสดงออกทางความจำมากกว่าความเข้าใจในสิ่งที่เขียน

2. ระดับความรู้ (Knowledge) ระดับนี้นักเรียนต้องมีความรู้เรื่องเสียง สัญลักษณ์ อีกทั้งสามารถเขียนสะกดคำที่คุ้นเคยได้อย่างถูกต้อง และนำมาเขียนเป็นประโยคได้

อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ยังต้องมีความเข้าใจในเนื้อหา และตอบคำถามจากสิ่งที่เขียนได้

3. ระดับถ่ายโอน (Transfer) ระดับนี้นักเรียนสามารถเขียนประโยคใหม่ๆได้ หลากหลายด้วยตนเอง โดยใช้หลักเกณฑ์ทางภาษาที่ได้เรียนมาแล้ว นอกจากนี้ยังสามารถเปลี่ยน ประโยคใหม่ และใช้คำเชื่อมประโยค รวมทั้งการเรียบเรียงประโยคได้อย่างถูกต้องเหมาะสม ตามเหตุการณ์และเหตุผล

4. ระดับสื่อสาร (Communication) ระดับนี้ นักเรียนสามารถเขียนถ่ายทอด ความคิดของตนเองออกมาเป็นการเขียนได้อย่างมั่นใจ และถูกต้องตามรูปแบบของการเขียนชนิด นั้นๆ

5. ระดับวิเคราะห์วิจารณ์ (Criticism) ระดับนี้ นักเรียนสามารถเขียนแสดง ความคิดเห็น โดยรู้จักเลือกใช้ลีลาการเขียน รูปแบบของการเขียน และการคิดสรรค้ำได้ เหมาะสมกับเนื้อเรื่อง และจุดประสงค์ที่ต้องการ

การเขียนจะได้ผลดีและมีประสิทธิภาพผู้เขียนต้องเริ่มฝึกฝน จากระดับการเขียนที่ง่าย ก่อน แล้วฝึกฝนไปสู่ระดับที่ยากขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้นนักวิชาการทั้งหลายได้จัดแบ่งการเขียนไว้ในแนวที่ คล้ายคลึงกันโดยจะเริ่มจาก การฝึกการเขียนการคัดลอกข้อความ การรู้จักใช้เครื่องหมายวรรคตอน การสะกดคำให้ถูกต้อง และการเขียนประโยคในรูปแบบต่างๆ เพื่อเป็นแนวทางในการ เขียน ระดับสูง ซึ่งได้แก่ การเขียนเพื่อการสื่อสารในโอกาสต่างๆ และการเขียนเพื่อ แสดงความคิดเห็น ได้อย่างสัมฤทธิ์ผล

เกณฑ์การวัดความสามารถด้านการเขียน

การเขียนเป็นการแสดงออกทางด้านความรู้ ความคิด และการเรียบเรียงตัวอักษรให้เป็น ประโยค งานเขียนแต่ละชิ้นจึงต้องใช้เวลาในการตรวจทาน และนักเรียนก็มีเป็นจำนวนมาก เพื่อให้การวัดความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ นักวิชาการจึง ได้เสนอแนวทางในการวัดความสามารถด้านการเขียนไว้ เพื่อเป็นเกณฑ์ในการวัดความสามารถ ด้านการเขียนของนักเรียน ดังนี้

บ็องร สว่างวโรรส และเฮาพา พุกกะคุปต์ (2524) ได้กล่าวถึงองค์ประกอบ ที่นำมา พิจารณาเพื่อวัดความสามารถด้านการเขียน 5 ประการ คือ

1. เนื้อหา (Content) ได้แก่ความคิดที่แสดงออกและความรู้ที่ผู้เขียนเสนอแก่ผู้อ่าน
2. วัตถุประสงค์ในการเขียน (Purpose) ได้แก่งานเขียนนั้น จะต้องคำนึงถึง วัตถุประสงค์ และผู้อ่านตลอดเวลา ซึ่งรวมถึงความสามารถในการเลือกสรร การจัด และลำดับ เรียงราวให้มีความต่อเนื่องกันด้วย
3. ไวยากรณ์ (Grammatical Skills) ได้แก่มความสามารถในการเขียนประโยค ที่ถูกต้อง
4. ลีลาการเขียน (Stylistic Skills) ได้แก่การเลือกใช้ถ้อยคำ ส่วนวนโวหาร เพื่อให้เกิดลักษณะเฉพาะของผู้เขียน
5. กลไกการเขียน (Mechanical Skills) ได้แก่การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และการสะกดคำที่ถูกต้อง

จันทิมา พรหมโชติกุล (2529) ได้เสนอวิธีวัดความสามารถด้านการเขียน ตามแนวของ E.T.S. (องค์การ Education Testing Service) ไว้ 3 ด้าน คือ

1. วัดความสามารถในการแสดงความคิด แบ่งเป็น 4 แบบ คือ
 - 1.1 ให้หาสิ่งบกพร่องในการเขียน คือ การเขียนคำตอบเกี่ยวกับการค้นหาข้อ บกพร่องจากประโยคที่เขียน ว่ามีส่วนใดไม่เหมาะสมกับประโยคนั้นๆ
 - 1.2 ให้ปรับปรุงประโยค ได้แก่ การวัดความสามารถในการใช้ภาษาให้ถูกต้อง และมีประสิทธิภาพโดยเน้นด้านการใช้คำ การเรียงคำเข้าประโยค การใช้เครื่องหมายวรรคตอน
 - 1.3 ให้พิจารณาความบกพร่อง ได้แก่การเขียนที่จะบอกได้ว่าประโยค หรือ ข้อความมีความบกพร่องด้านใด เช่น บกพร่องด้านการใช้คำสันธาน
 - 1.4 ให้เปลี่ยนส่วนวนโวหาร ได้แก่ การวัดความสามารถด้านการเขียน ที่ พยายามเขียนแบบให้คล้ายสถานการณ์จริง ทำนองเดียวกับเมื่อร่างหนังสือเสร็จแล้วนำมาปรับปรุง ถ้อยคำ ส่วนวนภาษาให้ดีขึ้นโดยวิธีสับเปลี่ยนคำ หรือแก้ไขข้อความบางตอนของประโยคเดิมให้ดีขึ้น
2. วัดการรวบรวมและจัดระเบียบความคิด ในการวัดความสามารถด้านการเขียน วิธีนี้จะทำให้ผู้เข้ารับการทดสอบเรียงประโยคย่อยๆ ซึ่งสลับที่ปนเปกันอยู่ให้เป็นเรื่องที่ติดกันเป็น

เรื่องเดียวกัน และได้ความสมบูรณ์

3. วัดการใช้ภาษาให้เหมาะสมกับความ การวัดประเภทนี้ มีความมุ่งหมายที่จะวัดความสามารถในการวินิจฉัยคุณภาพ ของการใช้ภาษา ในข้อความต่างๆ ว่าถ้อยคำสำนวนที่ใช้ในประโยคเหมาะสม หรือขัดแย้งกับความหมายของเนื้อเรื่อง ในข้อความนั้นหรือไม่อย่างไรหรือมีข้อบกพร่องอะไรบ้าง ให้ผู้เข้ารับการทดสอบสามารถ บอกลักษณะที่บกพร่องนั้นๆ ได้

เดวิด พี แฮร์ริส (David P. Haris, 1969) ได้เสนอแนวคิดในการสร้างข้อสอบวัดความสามารถด้านการเขียน ว่าควรวัดองค์ประกอบ หรือทักษะที่เป็นพื้นฐานสำคัญของการเขียน ใน 3 ลักษณะ ดังนี้

1. วัดทักษะด้านไวยากรณ์ และลีลาภาษา (Testing Formal Grammar Style) ได้แก่การวัดว่า ผู้เรียนมีความรู้ ด้านโครงสร้างไวยากรณ์ ที่เป็นแบบแผนของภาษาเขียน หรือไม่ ตัวอย่าง เช่น เรื่องความสอดคล้องระหว่างประธานกับกริยา (Subject and Verb Agreement) การใช้สรรพนาม (Use of Pronoun) การเปรียบเทียบคุณศัพท์ (Comparison of Adjective) การสร้างรูปคำวิเศษณ์ (Formation of Adverbs) และเรื่องอื่นๆที่ผู้เรียนจำเป็นต้องนำไปใช้ในชีวิตจริง

2. วัดความสามารถในการเรียบเรียงข้อความ (Testing Ability of Organization Materials) ได้แก่การวัดว่าผู้เรียนสามารถเรียบเรียงข้อความที่ตัดเป็นตอนๆ เข้าเป็นประโยค หรือเป็นเรื่องราวหนึ่งย่อหน้าได้ถูกต้องตามลำดับเนื้อเรื่องหรือไม่

3. วัดทักษะด้านการใช้ทักษะกลไกในการเขียน (Testing Mechanics of Writing) ได้แก่ การวัดว่าผู้เรียนสามารถใช้เครื่องหมายวรรคตอนและการสะกดคำให้ถูกต้อง

รีเบคก้า เอ็ม วาเลตต์ และเรเนอ เอส ดิสิค (Rebecca M. Valette and Renee S. Disick, 1972) ได้เสนอแนะการสร้างแบบทดสอบวัดความสามารถในการเขียนตามจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมของการเขียนไว้เป็นตอนๆ ดังนี้

ระดับที่ 1 ระดับทักษะกลไก (Mechanical Skills) คือระดับที่มุ่งหมายให้ ผู้เรียนแสดงความสามารถในการเขียนด้วยการลอกแบบ (Reproduction) ซึ่งในขั้นนี้ผู้เขียน จะต้องคัดลอกข้อความได้ถูกต้อง เขียนสะกดคำให้ถูกต้องจากความจำ และสามารถคัดลอก ประโยคตามแบบได้ และสามารถคัดลอก

ระดับที่ 2 ระดับความรู้ (Knowledge) คือ ระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงออกถึงความสามารถในการระลึกได้ถึงการสะกดคำ การใช้วรรคตอน การเขียนประโยคตามคำบอกได้อย่างถูกต้อง

ระดับที่ 3 ระดับการถ่ายโอน (Transfer) คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการนำความรู้ที่เรียนไปแล้ว ไปใช้ในการเปลี่ยนแปลงรูปประโยค หรือเขียนเกี่ยวกับสถานการณ์ใหม่ได้

ระดับที่ 4 ระดับการสื่อสาร (Communication) คือ ระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนแสดงความสามารถในการแสดงความรู้สึกรักคิดของตนเองออกมาใช้สื่อสารให้ผู้อื่นเข้าใจได้

ระดับที่ 5 ระดับการวิเคราะหวิจารณ์ (Criticism) คือระดับที่มุ่งหมายให้ผู้เรียนสามารถเขียนแสดงความคิดเห็นของตนเองได้อย่างสมเหตุสมผล

เจ.บี.ฮีตัน (J.B.Heaton, 1979) ได้ให้ข้อเสนอแนะในการวัดความสามารถด้านการเขียนของนักเรียนนั้นควรจะวัดในด้านต่อไปนี้

1. วัดความสามารถด้านไวยากรณ์ (Grammar) หมายถึง ความถูกต้องของการใช้ไวยากรณ์ในการเขียนเรื่องนั้นๆ
2. วัดความสามารถในการใช้คำศัพท์ (Vocabulary) หมายถึง การเลือกใช้คำศัพท์ได้ถูกต้องเหมาะสม และหลากหลาย
3. วัดความสามารถด้านกลไกการเขียน (Mechanics) หมายถึง การใช้เครื่องหมายวรรคตอน และตัวสะกดที่ผู้เขียนใช้ได้ถูกต้อง
4. วัดด้านความคล่องแคล่วของการเขียน คือ วัดด้านลีลาการเขียน และความคล่องแคล่วของการสื่อความหมาย (Fluency Style and Ease of Communication) หมายถึง ความสามารถในการนำเสนอเนื้อเรื่อง และความคิดให้ผู้อ่านเข้าใจความหมายที่ผู้เขียนต้องการสื่อ การเลือกใช้ถ้อยคำ ลีลาการเขียน และการใช้โวหารต่างๆ
5. วัดด้านความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance) หมายถึง การจัดลำดับความคิด และการเรียบเรียงข้อความ

จากที่ได้กล่าวมาแล้วข้างต้นนั้น ผู้วิจัยนำเกณฑ์การวัดความสามารถด้านการเขียนของรีเบคกา เอ็ม วาเลตต์ และเรเนอ เอส ดีลิต (Rebecca M. valette and Renee S.

Disick, 1972) มาใช้วัดความสามารถด้านการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา
ตอนต้น เขตการศึกษา 7 โดยนำมาใช้เฉพาะระดับการถ่ายโอน ระดับการสื่อสาร และระดับ
วิเคราะห์วิจารณ์ เนื่องจากว่าทั้ง 3 ระดับนี้ มีความสอดคล้อง และครอบคลุมเนื้อหาด้าน
การเขียน ตามหลักสูตรมัธยมศึกษาตอนต้นพุทธศักราช 2521 (ฉบับปรับปรุง พ.ศ. 2533)

การประเมินผลความสามารถด้านการเขียน

การเขียนเป็นทักษะที่มีความซับซ้อน เนื่องจากการเขียนจะเป็นการเปิดโอกาสให้
ผู้เขียนได้แสดงออกทางด้านความคิดเห็น และใช้ความรู้ที่ได้เรียนไปแล้ว เขียนสื่อสารให้ผู้อื่นได้
เข้าใจตามที่ต้องการ ดังนั้นการประเมินผลด้านการเขียน จึงต้องพิจารณาในส่วนรายละเอียด
ของการเขียน ซึ่งได้มีนักวิชาการให้ข้อคิด และเสนอแนะวิธีการ ไว้ดังต่อไปนี้

กรมวิชาการ กระทรวงศึกษาธิการ (2526) ได้เสนอหลักการให้คะแนนการเขียนไว้
ดังนี้ คือ การให้คะแนนการเขียนที่มีแบบแผน หรือรูปแบบ ซึ่งได้แก่ การเขียนเรื่องความ
บทความ จดหมาย ข้อความ สุนทรพจน์ ฯลฯ ควรแบ่งให้คะแนน ดังนี้

เนื้อเรื่อง	25 %
การใช้ภาษา	25 %
แนวความคิด	30 %
รูปแบบ	10 %
ลายมือ การสะกดการันต์ การเว้นวรรคตอนและย่อหน้า ความสะอาด	10 %

จันทิมา พรหมโชติกุล (2529) ได้ให้เกณฑ์การประเมินการเขียน โดยการจัดอันดับ
คุณภาพ ใช้มาตราส่วนประมาณค่า (Numerial Rating Scale) ซึ่งการจัดอันดับโดยใช้มาตรา
ส่วนประมาณค่านี้ทำได้โดยกำหนดคุณภาพของงานเป็นข้อความให้ครบตามคุณลักษณะของงานนั้นและ
กำหนดคุณภาพ ของข้อความเป็นทำนอง ดีมาก ดี ปานกลาง อ่อน อ่อนมาก หรือ ดี พอใช้
ต้องปรับปรุง ก็ได้ แล้วแปลงคุณภาพเหล่านี้เป็นตัวเลข เช่น ดีมาก เท่ากับ 5 ดี เท่ากับ 4
ปานกลาง เท่ากับ 3 อ่อน เท่ากับ 2 และอ่อนมาก เท่ากับ 1 หรือ ดี เท่ากับ 2 พอใช้
เท่ากับ 1 ต้องปรับปรุง เท่ากับ 0 เป็นต้น

เจ.บี.ฮีตัน (J.B. Heaton, 1975) ได้กล่าวถึงข้อดีในการใช้แบบสอบเรียงความ ในการวัดทักษะการเขียนว่า "แม้จะมีผู้นิยมใช้แบบสอบปรนัยแทนแบบสอบเรียงความกันมาก เพื่อความสะดวกในการตรวจให้คะแนน แต่แบบสอบเรียงความที่มีความเที่ยงดี สามารถให้ความตรง (Validity) สำหรับการเขียนได้ดีกว่าแบบทดสอบปรนัย เกี่ยวกับด้านไวยากรณ์"

นอกจากนี้ เจ. บี. ฮีตัน (J.B.Heaton,1975) ได้เสนอวิธีการตรวจให้คะแนน เรียงความ ตามแบบวิเคราะห์ (Analytic Method) ที่น่าสนใจต่อไปนี้เป็น

พิจารณาแบ่งให้คะแนนออกตามองค์ประกอบในการเขียน 5 ประการ โดยให้คะแนน เท่ากันในแต่ละองค์ประกอบ ดังนี้

1. ไวยากรณ์ (Grammar)
2. คำศัพท์ (Vocabulary)
3. กลไกในการเขียน (Mechanics) หมายถึง เครื่องหมายวรรคตอน และตัวสะกด (Punctuation and Spelling)
4. ความคล่องแคล่ว ในด้านลีลา และการสื่อความหมาย (Fluency : Style and Ease of Communication)
5. ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance)

แม้จะพิจารณาการให้คะแนนแต่ละองค์ประกอบเท่าๆกัน แต่ก็มีข้อยกเว้นสำหรับนักเรียน ระดับต้น (Elementary Level) อาจจะทำให้ให้นักคะแนนดังนี้ คือเพิ่มคะแนนในส่วนไวยากรณ์ และคำศัพท์ให้มากขึ้น และตัดคะแนนความคล่องแคล่ว (Fluency) ออกไปเสีย เพราะในระดับต้นยังไม่เห็นเรื่องความคล่องแคล่วในการเขียนนัก ส่วนระดับกลาง (Inter-Mediate Level) จะให้ความสนใจกับองค์ประกอบ ความสัมพันธ์ของข้อความ (Relevance) มากเป็นพิเศษโดยให้นักคะแนนมากกว่าองค์ประกอบอื่น และในระดับสูง (Advance Level) จะแบ่งองค์ประกอบโดยเพิ่มบางส่วน คือการเรียบเรียงคำ และทำเนียบภาษา (Organization and Register) และรวมกลไกการเขียน (Mechanics) เข้ากับความคล่องแคล่ว (Fluency) ดังนี้ เป็นต้น

เจ.บี. ฮีตัน ได้เสนอวิธีการให้คะแนนงานเขียน ที่ผู้สอนสามารถเลือกใช้วิธีใดวิธีหนึ่งต่อไปนี้เป็น วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) และวิธีที่อาศัย การวิเคราะห์ (Analytic Method) ซึ่งมีรายละเอียด ดังนี้

1. วิธีที่อาศัยความรู้สึกของผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ (Impression Method) เป็นวิธีที่
 ให้อาจารย์ผู้ตรวจ 1 คน หรือมากกว่า 1 คน ให้คะแนนรวมเป็นคะแนนเดี่ยวๆ (Single Mark)
 โดยขึ้นกับความรู้สึกที่มีต่องานโดยรวมทั้งหมด โดยเหตุที่เรื่องความเรื่องหนึ่ง อาจประทับใจ
 ผู้อ่านคนหนึ่ง แต่ไม่น่าสนใจสำหรับผู้อ่านอีกคนหนึ่ง จึงอาจเป็นเรื่องของโชคที่ว่าผู้ตรวจจะชอบงาน
 ชิ้นนั้นๆ หรือไม่ ดังนั้นคะแนนจึงมีความเป็นอัตนัยสูง ซึ่งขึ้นกับการตัดสินใจที่อาจมีข้อ
 ผิดพลาดได้ คือ อาจถูกกระทบกระเทือนจากความเหนื่อย ความสะเพร่า หรือความอคติเป็นต้น
 อย่างไรก็ตาม ถ้าการประเมินนั้นอาศัยการตัดสินใจจากหลายๆ คน คะแนนที่ได้ก็จะน่าเชื่อถือมากขึ้น

โดยทั่วไปวิธีนี้จะใช้ผู้ตรวจ 3 หรือ 4 คน ให้คะแนนงานชิ้นแต่ละชิ้นแล้วรวมคะแนน
 ที่ได้จากผู้ตรวจทั้งหมดมาหาค่าเฉลี่ยเป็นคะแนนที่ได้ของผู้เขียน

ตัวอย่างการตรวจเรื่องความ 3 เรื่อง ที่มีผู้ตรวจ 4 คน ด้วยวิธีอาศัยความรู้สึกของ
 ผู้ตรวจเป็นเกณฑ์ตามวิธีที่หนึ่งของ เจ. บี. สตีตัน แล้วประเมินผลด้วยการใช้มาตราส่วนประเมินค่า
 เรื่องละ 5 คะแนน (Five-Point Scale) ได้ผลดังนี้

ผู้ตรวจคนที่	เรื่องความเรื่องที่ 1 คะแนนที่ได้	เรื่องความเรื่องที่ 2 คะแนนที่ได้	เรื่องความเรื่องที่ 3 คะแนนที่ได้
1	3	5	4
2	2	4	2
3	2	4	3
4	3	4	1
คะแนนรวม	10	17	10
คะแนนเฉลี่ย	2.5	4	2.5

ในกรณีที่เกิดความแตกต่างของคะแนนที่ผู้ตรวจประเมินไว้มาก ดังตัวอย่างเรื่องความ
เรื่องที่ 3 ก็จะมีการตรวจให้คะแนนงานชิ้นนั้นๆ ใหม่ โดยให้ผู้ตรวจทั้ง 4 คนอีกครั้ง และจะมี
การอภิปรายเกี่ยวกับคะแนนของผู้ตรวจแต่ละคน จนกว่าจะตกลงกันได้

2. วิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ (Analytic Method) การตรวจด้วยวิธีนี้ขึ้นกับแผน
การตรวจที่ผู้ตรวจได้สร้างขึ้น โดยมีการแยกแยะคุณลักษณะต่างๆ ของเรื่องความที่จะให้คะแนน
วิธีนี้ เหมาะสมสำหรับการใช้ในห้องเรียนเป็นอย่างมาก เพราะจะมีการให้คะแนนคุณลักษณะ
ที่สำคัญแยกกันไป ผู้เขียนแต่ละคนจะเห็นได้ว่าคะแนนของคะแนนนั้นได้มาอย่างไร โดย
ผู้ตรวจสามารถแนบใบรายการให้คะแนนไว้ตอนท้าย ของงานเขียนแต่ละเรื่อง ดังตัวอย่างการให้
คะแนนโดยให้มาตราส่วนประเมินค่า องค์ประกอบละ 5 คะแนน ต่อไปนี้

รายการ	5	4	3	2	1	
ไวยากรณ์		X				คะแนน
คำศัพท์			X			
กลไกในการเขียน		X				รวม=14
ความคล่องแคล่วด้านลีลาและสื่อความหมาย				X		คะแนน
ความสัมพันธ์ของข้อความ					X	

ถ้าใช้การตรวจให้คะแนนด้วยวิธีที่อาศัยการวิเคราะห์ ก็จำเป็นต้องมีการยึดหยุ่นได้ด้วย
กล่าวคือ ในหลายๆ ระดับนั้นอาจจะมีค่าจำเป็นต้องเปลี่ยนแปลงแบ่งองค์ประกอบย่อยดังกล่าว
แล้วข้างต้น

เฮล แจคอบส์ (H.L. Jacobs, 1981) ได้เสนอแนะการตรวจเรื่องความแบบรวม
อีกวิธีหนึ่ง โดยใช้เกณฑ์การประเมินค่าที่เรียกว่า ESL Composition Profile ซึ่งผู้ตรวจ
ต้องตัดสินเรื่องความทั้งเรื่องว่าผู้เขียนได้สื่อความคิด และความหมาย ในชบวนการสื่อสารไปถึง
ผู้อ่าน ตามที่มุ่งหวังได้หรือไม่ ถ้าได้ แสดงว่า ผู้เขียนได้มีการรวบรวมข้อมูลเรียบเรียงเรื่องราว
โดยการทำให้ส่วนประกอบทางภาษาหลายๆ ส่วนสอดคล้องกัน การตรวจโดยวิธีนี้ ได้ตั้งเกณฑ์
การให้คะแนนออกเป็น 5 ส่วน ซึ่งพิจารณาลักษณะที่สำคัญ ในเรื่องความนั้นๆ ดังนี้

1. เนื้อหา (Content)	30 คะแนน
2. การเรียบเรียงข้อความ (Organization)	20 คะแนน
3. คำศัพท์ (Vocabulary)	20 คะแนน
4. การใช้ภาษา (Language Use)	25 คะแนน
5. กลไกทางภาษา (Mechanic)	5 คะแนน

แต่ละส่วนของลักษณะที่สำคัญในเรื่องความจะมีการแบ่งระดับคะแนนออกเป็น 4 ระดับ

คือ

1. ระดับดีมาก ถึง ดีเยี่ยม (Very good to Excellent)
2. ระดับปานกลาง ถึง ดี (Average to Good)
3. ระดับอ่อน ถึง ใช้ได้ (Poor to Fair)
4. ระดับอ่อนมาก (Very poor)

ตัวอย่างการแบ่งระดับคะแนนออกเป็นระดับต่างๆ เช่นในส่วนของเนื้อหาจะตั้งเกณฑ์การให้คะแนนไว้ 30 คะแนน ก็จะแบ่งคะแนนออกเป็น 4 ระดับ ดังนี้ คือ

คะแนน	ช่วงคะแนน
ดีมาก ถึง ดีเยี่ยม	27 - 30
ปานกลาง ถึง ดี	22 - 26
อ่อน ถึง ใช้ได้	17 - 21
อ่อนมาก	13 - 16

นอกจากนี้ แต่ละระดับยังมีคำอธิบายแต่ละลักษณะไว้อย่างชัดเจนเพื่อผู้ตรวจจะได้ใช้คำอธิบายเหล่านี้ตัดสินว่า ผู้เขียนประสบความสำเร็จ หรือล้มเหลวในการสื่อสารนั้น เช่นในส่วนของเนื้อหา ถ้าผู้เขียนเขียนได้ดีในระดับดีมาก ถึง ดีเยี่ยม นั้น ก็หมายความว่า ผู้เขียนมีความรอบรู้ในเรื่องที่เขียน สามารถเขียนได้แก่สาระ โดยขยายใจความสำคัญได้อย่างสมบูรณ์ มีความสัมพันธ์กับหัวเรื่องที่กำหนดให้

ฮาร์โรลด์ เอส แมคเซน (Harold S. Madsen, 1983) ได้เสนอวิธีการประเมินผลทักษะการเขียน และการตรวจให้คะแนนตั้งแต่ ขึ้นก่อนการเขียน (Pre-Writing) ขึ้นเริ่มเขียน

(Beginning-Writing) และขั้นการเขียนอิสระ (Free-Writing) ดังจะกล่าวโดยสรุป ดังนี้

1. วิธีประเมินขั้นก่อนการเขียน (Pre-Writing) เช่นการคัดลอก (Copying) ในการเขียนขั้นนี้ จะช่วยให้ผู้เขียนทราบถึงข้อความ (Discourse) ที่ชยาสชาวขึ้น และทราบเรื่องของกลไกในการเขียน โดยให้ผู้เขียนคัดลอกข้อความจากตารางที่ใช้เทียบโครงสร้างด้านการเขียน เป็นต้น

การตรวจให้คะแนนขั้นนี้ กระทำโดย วิธีการหัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด (Error) 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน

2. วิธีประเมินการเขียนขั้นเริ่มต้น (Beginning-Writing) เช่นการเขียนตามคำบอก (Dictation) เป็นแบบทดสอบที่ใช้ได้ง่ายมาก และสามารถให้ข้อมูลในเรื่องของความสามารถทางภาษาของผู้เรียนได้เป็นอย่างดี ถ้าผู้สอนมีการเตรียมแบบสอบ การนำไปใช้ และการตรวจให้คะแนนอย่างถูกต้อง

การตรวจให้คะแนนการเขียนตามคำบอก แมดเซน (Madsen, 1983) แนะนำ วิธีที่ดีที่สุด ในการตรวจให้คะแนน ก็คือ หัก 1 คะแนน ต่อที่ผิด (Error) 1 ที่ จากคะแนนเต็ม 100 คะแนน ทั้งนี้ข้อความที่นำมาเขียนตามคำบอก ควรมีความยาวประมาณ 75 - 100 คำ

3. วิธีกาประเมินการเขียนอิสระ (Free-Writing) เช่นการเขียนเรียงความ การตรวจงานเขียนควรมีการกำหนดองค์ประกอบต่างๆ ของการเขียน เพื่อให้ผู้ตรวจสามารถตรวจได้ด้วยความแม่นยำ และรวดเร็ว โดย แมดเซน (Madsen, 1983) ได้แบ่งวิธีการตรวจเรียงความ ออกเป็นระบอบออกเป็น 2 ประเภท คือ วิธีการวิเคราะห์ (Analytical Method) และวิธี การตรวจแบบรวมยอด (Holistic Method)

3.1 วิธีการวิเคราะห์ (Analytical Method) เป็นวิธีที่ มุ่งแยกประเมินองค์ประกอบต่างๆ ของงานเขียน ซึ่งมีแนวปฏิบัติได้หลายอย่าง เช่น วิธีการหักคะแนน (Point-Off Method) โดยเริ่มให้ผู้เรียนมีคะแนนอยู่ 100 คะแนน หรือเกรด A แล้วต้องเสียคะแนนหรือ ลดระดับลงจากข้อบกพร่องของงานเขียน ซึ่งผู้สอน จะพิจารณา องค์ประกอบต่างๆ ในการตรวจให้คะแนน ดังต่อไปนี้ คือ กลไกการเขียน (Mechanics) การสะกดคำ (Spelling) ไวยากรณ์ (Grammar) การลำดับเรื่อง (Organization) และการเลือกใช้คำศัพท์ (Vocabulary Choice)

นอกจากนี้ ผู้สอนอาจใช้ระบบการหักคะแนน ดังต่อไปนี้ คือกำหนดว่า

ข้อผิดพลาด 1 ถึง 2 ตำแหน่ง	ให้หัก 1 คะแนน (เช่น A เป็น A ⁻ หรือ 100 คะแนน เป็น 99 คะแนน)
ข้อผิดพลาด 3 ถึง 5 ตำแหน่ง	ให้หัก 2 คะแนน
ข้อผิดพลาดมากกว่า 5 ตำแหน่ง	ให้หัก 3 คะแนน

แนวการวิเคราะห์ อีกแนวทางหนึ่ง ของแมดเซน (Madsen, 1983) นั้นตรงกันข้ามกับกระบวนการระบบแรก ที่กล่าวไว้ข้างต้น คือ จะให้คะแนนสำหรับงานเขียนในแต่ละองค์ประกอบไว้ ดังตัวอย่าง

กลไกการเขียน	20 %
การเลือกใช้คำศัพท์	20 %
ไวยากรณ์และการใช้ภาษา	30 %
การจัดลำดับเรื่อง	30 %

3.2 วิธีการตรวจแบบรวบยอด (Holistic Method) วิธีนี้ผู้สอนจะเน้นความสำคัญของการสื่อความหมาย (Communication) โดยจะพิจารณาว่า เรื่องความถี่เรื่องนั้น สื่อความหมายได้ดีเพียงใด ข้อผิดพลาดที่เป็นจุดย่อยๆ และมีผลต่อการสื่อสารเพียงเล็กน้อยก็จะถูกหักคะแนนน้อยมาก โดยไม่นับตำแหน่งที่ผิด แต่ลดเกรด จาก A เหลือเป็น A⁻ ในการใช้ความรู้สึกในการประเมินงานเขียนแบบนี้ จะมีการเปรียบเทียบงานเขียนชิ้นหนึ่งกับงานเขียนชิ้นอื่นๆ ด้วยการให้คะแนน โดยวิธีนี้ อาจทำให้ผู้ตรวจไม่มีความมั่นใจในการตรวจ เท่ากับการให้คะแนนแบบสอบ การสะกดคำ หรือ แบบสอบไวยากรณ์ ซึ่งมีความเป็นปรนัยมากกว่า

อย่างไรก็ตาม วิธีการตรวจแบบนี้ ก็เป็นวิธีที่ดี วิธีหนึ่ง สำหรับการประเมินการเขียนเพื่อการสื่อสารที่มีความซับซ้อน

ความสนใจในการเขียนของนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น

นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้น เป็นวัยรุ่นที่มีอายุ ระหว่าง 12 -15 ปี โดยประมาณ ซึ่งชาวตะวันตกจะเรียกว่า วัยทีนเอจ (Teen - Age) และทางด้านจิตวิทยา ก็ได้จัดกลุ่มเด็กวัยรุ่นอยู่ในช่วงของวัยรุ่นตอนต้น

สุโท เจริญสุข (2520) ได้กล่าวว่า "เด็กในวัยนี้มีความต้องการเพิ่มขึ้น จากวัยเด็ก

หลายอย่าง ซึ่งเป็นไปตามสภาพการเปลี่ยนแปลงของร่างกาย และอารมณ์ สภาวะด้านความสนใจของเด็กในวันนี้ จะมีความสนใจที่แคบเข้ามาในแนวเฉพาะ โดยเด็กวันนี้ จะสนใจสิ่งรอบตัวเขามากขึ้น

และสุโท เจริญสุข ยังได้กล่าวถึงลักษณะทางพัฒนาการทางสติปัญญาของวัยรุ่น ดังนี้

1. มีความจำดี แต่มักไม่ค่อยได้ใช้ความจำของตนเองให้เป็นประโยชน์ โดยเฉพาะในเรื่องที่เกี่ยวกับผลประโยชน์ของสังคม
2. มีสมาธิดี โดยเฉพาะเกี่ยวกับเรื่องที่ตนสนใจเป็นพิเศษ
3. มีความคิดเจริญกว้างไกล พยายามแสวงหาความรู้ต่างๆใหม่ๆ เพื่อเพิ่มพูนความรู้ความสามารถของตนเอง เริ่มเข้าใจในความสวยงาม และความไพเราะ
4. มีจินตนาการมาก มักชอบนั่งฝัน สร้างวิมานในอากาศคนเดียว

เด็กในช่วงเวลานี้ มีพัฒนาการทางสติปัญญา ดังที่กล่าวแล้ว ในเรื่องของการเขียน เด็กวันนี้ก็มีความสนใจแตกต่างกันไปตามเพศ กล่าวคือ เด็กวัยรุ่นชาย จะมีความสนใจในการเขียนเกี่ยวกับเรื่องกีฬา การท่องเที่ยว เครื่องจักรกล ข่าวสารรายวัน การทำอาชีพ ไร่สวน และศาสนา มากน้อยตามลำดับ ส่วนเด็กวัยรุ่นหญิง จะสนใจในการเขียนเรื่องการท่องเที่ยว ประสบการณ์ส่วนตัว กีฬา ไร่สวน คนตรี สัตว์ เหตุการณ์ประจำวันและเครื่องจักรกล (สุโท เจริญสุข, 2520)

แม้นักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนต้นนี้ ทั้งหญิงและชาย จะมีความสนใจด้านการเขียนเรื่องต่างๆ แตกต่างกันไปมาแล้วข้างต้น แต่ไม่ค่อยได้มีโอกาสได้ฝึกฝน ด้านการเขียนอย่างจริงจังสักเท่าใดนัก เนื่องจากในการเรียนวิชาภาษาไทย ครูไม่ใคร่ได้ฝึกฝนทักษะการเขียน ให้กับนักเรียนเท่าที่ควร สาเหตุจากจำนวนนักเรียนในชั้นมีมาก ครูไม่มีเวลาตรวจงานเด็ก จึงทำให้ นักเรียนไม่มีโอกาสที่จะได้ฝึกทักษะการเขียน (สุจิต เพ็ชรชอบ, 2532)

จารุณี กองพลพรหม และคณะ (2526) ได้ทำวิจัยเรื่อง "หลักสูตรการเขียนภาษาไทยของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย" ได้ผลการวิจัยในส่วนของความคิดเห็นของนักเรียน ต่อ ครูผู้สอนการเขียน คือ ต้องการให้ครูผู้สอนเตรียมการสอน ด้วยวิธีสอนที่มีมุขตลก ให้โอกาสนักเรียนได้แสดงความคิดเห็น ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเอง ได้อย่างอิสระเพราะงานเขียนนอกจากจะต้องเข้าใจ

เรื่องรูปแบบแล้ว ยังต้องการความพร้อมของแต่ละคน ส่วนอุปกรณ์การสอนก็เป็นเครื่องเร้าที่สำคัญต่อการเรียนรู้ ล้วนการปฏิบัติตนของครู เช่นการเตรียมการสอน จัดท างานประพันธ์ที่ดี และ ไม่ดีมาเป็นตัวอย่าง และเมื่อมอบหมายงานให้นักเรียนแล้ว ครูควรตรวจงานแก้ไข ข้อบกพร่องอย่างมีหลักเกณฑ์ และชี้แจง ส่วนวนที่ใช้ในการเขียน

จะเห็นได้ว่า เด็กวัยนี้ มีความสนใจด้านการเขียน เช่นเดียวกับทักษะอื่นๆ เพียงแต่โอกาสในการเขียนนั้นมีน้อย ด้วยในการเรียนการสอนวิชาภาษาไทย ครูมักไปเน้นทักษะอื่นมากกว่าทักษะการเขียน ดังนั้น การเรียนการสอนวิชาภาษาไทยครูผู้สอนควรหันมาเน้นด้านทักษะการเขียนให้มากขึ้น และควรให้เป็นไปตามความสนใจของนักเรียน ไม่ควรกำหนดหัวเรื่อง การเขียนให้ตายตัว ควรให้นักเรียนมีโอกาสเสนอหัวเรื่อง หรือเลือกเรื่องที่จะเขียนด้วยตนเอง บ้าง

งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

จากการศึกษา ค้นคว้าเอกสาร และงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ได้มีผู้สนใจทำวิจัยเกี่ยวกับการเขียนวิชาภาษาไทย ของนักเรียน ดังนี้

งานวิจัยในประเทศ

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทย มีดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทย
2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทย โดยการสร้างแบบฝึกและกลวิธีการสอน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทย กับองค์ประกอบอื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทย

วรรณภา บัวเกิด (2520) ได้วิจัยเรื่อง " ความสัมพันธ์ระหว่างความรู้เกี่ยวกับ

โครงสร้างของการเขียนเรียงความ และทักษะในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3" โดยการสร้างแบบทดสอบทักษะการเขียนเรียงความขึ้น ให้ทดลองกับนักเรียน โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยรามคำแหง จำนวน 100 คน ผลการวิจัยพบว่า นักเรียนมีความรู้เกี่ยวกับโครงสร้างของการเขียนเรียงความ อยู่ในระดับสูง และทักษะในการเขียนเรียงความอยู่ในระดับกลาง และนักเรียนหญิงมีความรู้เกี่ยวกับ โครงสร้างการเขียนเรียงความ สูงกว่า นักเรียนชาย แต่มีทักษะการเขียนเรียงความไม่แตกต่างกัน

งามจิตต์ ลำไผ่ (2523) ได้วิจัยเรื่อง " การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกดกาวันต์ ระหว่างนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่หนึ่งในกรุงเทพมหานคร และในเขตการศึกษาหนึ่ง " โดยการสร้างแบบทดสอบการเขียนตัวสะกดกาวันต์ 1 ชุด สำหรับไปทดสอบนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างประชากร ระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ในกรุงเทพมหานคร 10 โรงเรียน ในเขตการศึกษาหนึ่ง 10 โรงเรียน จำนวน 819 คน แล้วนำข้อมูลมาวิเคราะห์หาค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนตัวสะกด โดยทดสอบค่า t ผลการวิจัยปรากฏว่า จากการเปรียบเทียบความสามารถ ในการเขียนตัวสะกดกาวันต์ นักเรียนหญิง มีความสามารถในการเขียนตัวสะกดกาวันต์ สูงกว่านักเรียนชาย อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 และจากการเปรียบเทียบความสามารถ ระหว่างนักเรียนในกรุงเทพมหานคร และนักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง พบว่า นักเรียนในเขตกรุงเทพมหานคร มีความสามารถในการเขียนตัวสะกดกาวันต์ สูงกว่า นักเรียนในเขตการศึกษาหนึ่ง อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01

ลำไผ่ กิมแหลม (2528) ได้วิจัยเรื่อง "การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมระดับมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในเขตการศึกษา 2" โดยการสร้างเกณฑ์การวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยขึ้น แล้วนำเกณฑ์ที่สร้างขึ้นไปวิเคราะห์หาข้อผิดพลาดในการเขียนภาษาไทยที่ได้จากแบบทดสอบการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนไทยมุสลิมชั้น มัธยมศึกษาปีที่ 4 จำนวน 150 คน จาก 10 โรงเรียน ในเขตการศึกษา 2 แล้วนำข้อมูลที่ได้นำมาวิเคราะห์ จากผลการวิจัย พบว่า ข้อผิดพลาดในการเขียนที่พบมากที่สุด คือ ข้อผิดพลาด เรื่อง ความหมายของคำ ข้อผิดพลาดรองลงมา คือ ข้อผิดพลาดในการเว้นวรรคตอน ส่วนข้อผิดพลาดที่พบน้อยที่สุด คือ ข้อผิดพลาดในการใช้คำชนิดต่างๆ

มาลินี เจริญนดี (2529) ได้วิจัยเรื่อง " การวิเคราะห์งานเขียนร้อยแก้วภาษาไทย ของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 " เป็นการวิจัยเกี่ยวกับการวิเคราะห์งานเขียน ร้อยแก้วของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 5 เขตการศึกษา 9 จำนวน 345 คน ที่ผู้วิจัยได้ศึกษา วิเคราะห์งานเขียนร้อยแก้ว ทางด้านความประทับใจในผลงานการเขียนทั้งฉบับ ด้านสาระ ครอบคลุมของเนื้อหา ด้านการนำเสนอความคิด การใช้สำนวน และลีลาการเขียนที่เหมาะสม สอดคล้องกับประเภทของงานเขียน ด้านความถูกต้องของไวยากรณ์ และโครงสร้าง ด้าน การเขียนสะกดคำวันต์ การใช้วรรคตอน และรูปแบบงานเขียน โดยการใช้แบบทดสอบ 3 ชั้น คือ เรื่องความ จดหมายสมัครงาน และย่อความ ผลการวิจัยสรุปได้ว่า งานเขียนร้อยแก้วทั้ง 3 ชั้น คือ เรื่องความ จดหมายสมัครงาน และย่อความ นักเรียนเขียนได้อยู่ในเกณฑ์ปานกลาง

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทยโดยการสร้างแบบฝึกและ กลวิธีการสอน

พิศวาท ลัดดากุล (2523) ได้วิจัยเรื่อง "การสร้างแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิง สร้างสรรค์ เพื่อการเขียนการสนทนาภาษาไทย ระดับมัธยมศึกษาตอนต้น" โดยการสร้างเครื่องมือ เพื่อการวิจัย 3 ชนิด คือ แบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ คู่มือประกอบการใช้ แบบฝึก และแบบทดสอบจำนวน 2 ชุด แล้วนำแบบทดสอบทั้ง 2 ชุด ไปทดลองใช้กับนักเรียน โดย ครั้งที่ 1 ใช้แบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ กับนักเรียนโรงเรียนชลบุรี "สุขบท" จำนวน 10 คน และครั้งที่ 2 นำแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ไปใช้กับนักเรียน โรงเรียนอัสสัมชัญ ศรีราชา จำนวน 40 คน ผลการทดลองครั้งหลัง ปรากฏว่า แบบฝึกทักษะ การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพ 84.37 และ 81.05 หมายความว่า นักเรียนสามารถ ทำแบบฝึกทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 84.37 และสามารถทำข้อสอบหลังเรียนได้ถูกต้อง โดยเฉลี่ยร้อยละ 81.05 แบบฝึกทักษะ การเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ที่สร้างขึ้น มีประสิทธิภาพ สูงกว่าเกณฑ์มาตรฐานที่กำหนดไว้ คะแนนเฉลี่ยหลังเรียน มากกว่าคะแนนเฉลี่ยก่อนเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .01 แสดงว่า การสอน โดยใช้แบบฝึก ทักษะการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ ฉบับนี้ ช่วยพัฒนาความรู้ ความเข้าใจ และ ทักษะในการเขียนร้อยแก้วเชิงสร้างสรรค์ของนักเรียนได้ดี

สุมาลี วัลย์สิริกุล (2536) ได้วิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ระหว่าง การสอนซ่อมเสริม ด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ" โดยวิธีการทดลอง ซึ่งมีตัวอย่างประชากร ที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 โรงเรียนโพธิ์ศศิโมสร สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร จำนวน 40 คน แบ่งเป็นกลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 20 คน กลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 20 คน โดยให้กลุ่มทดลองที่ 1 เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ กลุ่มที่ 2 เรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะ แต่ละกลุ่มใช้เวลาเรียน 9 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 คาบ หลังจากเรียนซ่อมเสริม จึงทดสอบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร่วมกัน แล้วนำข้อมูลที่ได้มาวิเคราะห์ โดยใช้ค่า t (t -Test) ผลปรากฏว่า

1. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการเขียนสะกดคำ หลังจากการเรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีฝึกการสะกดคำ และวิธีสัมพันธ์ทักษะ ไม่แตกต่างกันที่ระดับความมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
2. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการเขียนสะกดคำ หลังจากการเรียนซ่อมเสริมด้วยวิธีการฝึกการสะกดคำสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการซ่อมเสริม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05
3. ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในการเขียนสะกดคำหลังการซ่อมเสริม ด้วยวิธีสัมพันธ์ทักษะสูงกว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนก่อนการซ่อมเสริม อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05

ศิริวรรณ ฉากแก้ว (2536) ได้วิจัยเรื่อง "ผลของการอภิปรายกลุ่มย่อยที่มีต่อความสามารถทางเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4" โดยวิธีการทดลอง ซึ่งมีตัวอย่างประชากร ที่ใช้ในการทดลองครั้งนี้ คือ นักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 โรงเรียนราชประชาสมาสัย จำนวน 70 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่ม กลุ่มที่ 1 เป็นกลุ่มทดลอง ใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย กลุ่มที่ 2 เป็นกลุ่มควบคุม ใช้การเขียนแบบปกติ เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบการเขียนเรียงความภาษาไทย ผู้วิจัยทำการทดลองสอนทั้ง 2 กลุ่ม ใช้เวลา 16 คาบ 8 สัปดาห์ แล้วทำการทดสอบความสามารถ ทางการเขียนความเรียงภาษาไทย หลังจากทดลองสอน วิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่ามีนัยสำคัญส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และทดสอบค่า t (t -Test) ผลการวิจัยปรากฏว่า

1. การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 สูงกว่า การใช้การเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญ

ทางสถิติที่ระดับ .05

2. การใช้การอภิปรายกลุ่มย่อย ส่งผลให้ความสามารถในการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 4 ในด้านเนื้อหาการเรียบเรียงความคิด และวิธีการใช้ถ้อยคำ สูงกว่า การใช้การเขียนแบบปกติ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่ไม่ส่งผลให้ความสามารถในการเขียน ความเรียงภาษาไทยในด้านการใช้ไวยากรณ์ และกลไกทางภาษา สูงกว่า การใช้การเขียนแบบปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ .05

สาธิต ตันวงษ์วิวัฒน์ (2537) ได้วิจัยเรื่อง " การเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถต่างกัน โดยได้รับการสอนแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียน" วัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียนความเรียงภาษาไทยของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ที่มีความสามารถต่างกัน ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการทดลอง คือ นักเรียนโรงเรียนจิตรลดา เขตดุสิต กรุงเทพมหานคร แบ่งออกเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลองที่ 1 จำนวน 40 คน แบ่งเป็น 3 กลุ่มตามความสามารถ โดยได้รับการสอนแบบเน้นกระบวนการ และกลุ่มทดลองที่ 2 จำนวน 40 คน แบ่งเป็น 2 กลุ่มตามความสามารถ ได้รับการสอนแบบวิจารณ์งานเขียนวิเคราะห์ข้อมูลโดยการหาค่าเฉลี่ยคะแนนความสามารถของการเขียนความเรียงในแต่ละกลุ่ม หาส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และเปรียบเทียบความสามารถทางการเขียน ระหว่างวิธีสอน 2 แบบ ด้วยการทดสอบค่า t (t-Test) พบว่านักเรียนที่มีความสามารถทางการเขียนภาษาไทยระดับสูง กลาง และต่ำที่เรียนด้วยการสอนแบบเน้นกระบวนการ และแบบวิจารณ์งานเขียนมีความสามารถทางดารเขียนไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่เรียนด้วยการสอนแบบเน้นกระบวนการและแบบวิจารณ์งานเขียนมีความสามารถทางการเขียน หลังการทดลองสูงกว่าก่อนการทดลองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนวิชาภาษาไทยกับองค์ประกอบอื่น

วราณี บุญศักดิ์ (2526) ได้วิจัยเรื่อง "อิทธิพลของภาษาถิ่นโคราช ที่มีต่อการเขียนคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6" โดยการสร้างแบบสอบถามเขียนสะกดคำจากภาพ ซึ่งแบ่งเป็น 2 ตอน รวม 100 ข้อ ให้นักเรียนเขียนสะกดคำจากภาพ 62 คำ และเขียนสะกดคำลงใน

ช่องว่างของประโยคที่บรรณาธิภา 38 คำ มีกลุ่มตัวอย่างประชากร ที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จำนวน 180 คน จาก 10 โรงเรียนในท้องถิ่นที่พูดภาษาถิ่นโคราช จังหวัดนครราชสีมา จากนั้นนำแบบทดสอบเดียวกัน มาทดสอบนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร จำนวน 120 คน เพื่อนำผลมาสร้างเกณฑ์พิจารณา อิทธิพลของภาษาถิ่นต่อการเขียนสะกดคำ ของนักเรียนในจังหวัดนครราชสีมา พบว่า จากการเขียนคำในแบบสอบ ของตัวอย่างประชากร รวมทั้งหมด 18,000 ครั้ง นักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 ในจังหวัดนครราชสีมา เขียนสะกดคำเป็นภาษาโคราช 797 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 4.43 และเขียนสะกดคำเป็นภาษาไทยกลาง 17,203 ครั้ง คิดเป็นร้อยละ 95.57 เมื่อเปรียบเทียบกับเกณฑ์ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น ข้อมูลนี้แสดงว่า ภาษาถิ่นโคราชไม่มีอิทธิพล ต่อการเขียนสะกดคำของนักเรียนชั้นประถมศึกษาปีที่ 6 จังหวัดนครราชสีมา และจากการวิจัยมีข้อสังเกตบางประการว่า

1. คำที่นักเรียนเขียนสะกด เป็นภาษาถิ่นโคราชมาก มักเป็นคำควบกล้ำ กร กว และ คว ในแบบสอบ
2. คำที่นักเรียนเขียนสะกดคำ เป็นภาษาถิ่นโคราชมากที่สุด คือคำว่า เถาะ เขียนเป็น กะลอ แสดงว่า อิทธิพลของการกลายเสียง เถาะ เป็น ลอ

โรจน์ ราชประโคน (2526) ได้วิจัยเรื่อง 'การวิเคราะห์อิทธิพลของภาษาเขมรที่มีต่อการพูด และการเขียนภาษาไทยของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรในจังหวัดบุรีรัมย์' โดยการเก็บรวบรวมข้อมูล ด้วยวิธีบันทึกเสียง การเล่าประสบการณ์ การบรรยายภาพ และการเขียนเรียงความ จากตัวอย่างประชากร จำนวน 100 คน ซึ่งเป็นนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่พูดภาษาเขมรของโรงเรียนมัธยมศึกษา ในเขตอำเภอประโคนชัย จังหวัดบุรีรัมย์ ผลการวิจัยพบว่าอิทธิพลของการพูดภาษาเขมร ที่มีต่อบทพ้องในการเขียน ที่พบมากที่สุด ได้แก่ ข้อบกพร่องด้านการสะกดคำ ข้อบกพร่องรองลงมา ได้แก่ การใช้คำศัพท์ส่วนวน ส่วนทางด้านโครงสร้างประโยค ลักษณะข้อบกพร่องที่พบมากที่สุด คือ การเติมคำในประโยค เรื่องที่พบข้อบกพร่องน้อยที่สุด ได้แก่ การใช้คำชนิดเดียวกันผิดความหมาย

สุพิน จันทรเรือง (2529) ได้วิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนา ที่มีต่อทักษะการพูด และทักษะการเขียนภาษาไทย ของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้นในเขตการศึกษา 8 "โดยการสร้างแบบสอบถาม 1 ชุด เป็นแบบตรวจคำตอบแบบ

มาตราส่วนประเมินค่า แล้วส่งแบบสอบถามไปยังครูภาษาไทยจำนวน 346 คน ในโรงเรียนสังกัดกรมสามัญศึกษา เขตการศึกษา 8 ผลการวิจัยพบว่า ความคิดเห็นของครูภาษาไทยเกี่ยวกับอิทธิพลของภาษาถิ่นล้านนา ที่มีต่อทักษะการเขียนของนักเรียน ดังนี้ คือ

1. ด้านการออกเสียง เพื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยรวม จะเห็นว่าภาษาถิ่นล้านนา มีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนตามการออกเสียงน้อย และเมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยละเอียด พบว่า มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนโดยตัด "ล" และ "ร" ออกจากพยัญชนะควบกล้ำ การเขียน "ร" เป็น "ล" และ "ล" เป็น "ร" ในพยัญชนะควบกล้ำ

2. ด้านความหมายของคำศัพท์ เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยรวม จะเห็นว่า ภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนของนักเรียนทางด้านความหมายของคำมาก และเมื่อพิจารณาความคิดเห็น ของครูภาษาไทย โดยละเอียด พบว่า มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การใช้คำศัพท์ตามความหมายของภาษาถิ่น และการเขียนตามสำนวนพูดในภาษาถิ่น ตามลำดับ

3. ด้านไวยากรณ์ เมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยรวม จะเห็นได้ว่า ภาษาถิ่นล้านนามีอิทธิพลต่อการเขียนไวยากรณ์น้อย และเมื่อพิจารณาความคิดเห็นของครูภาษาไทยโดยละเอียด พบว่า มีอิทธิพลมาก ได้แก่ การเขียนโดยใช้คำกริยาผิด

งานวิจัยในต่างประเทศ

งานวิจัยที่ศึกษาเกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนในต่างประเทศ มีดังนี้

1. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียน
2. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนโดยการสร้างแบบฝึกและกลวิธีการสอน
3. งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนกับองค์ประกอบอื่น

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียน

โจแอน บีเบอ คาบาช (Joan Bieber Kabach, 1993) ได้วิจัยเรื่อง "การเขียนบรรยายความรู้สึกของนักศึกษาปีที่หนึ่ง ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง และนักศึกษาที่ใช้ภาษา

อังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง" ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาจากชั้นเรียนของผู้วิจัยจำนวน 6 คน ที่ใช้ภาษาที่หนึ่งต่างกัน คือ ภาษาจีน ภาษาสเปน และภาษาอังกฤษ โดยจัดแบ่งเป็น 3 กลุ่ม แต่ละกลุ่มประกอบด้วยนักศึกษาชาย 1 คน และนักศึกษานหญิง 1 คน ตัวอย่างประชากรทั้ง 3 กลุ่ม เขียนบรรยายความรู้สึก 2 เรื่อง คือ เรื่องเกี่ยวกับสถานที่ที่มองเห็นอย่างชัดเจน และเรื่องความสัมพันธ์ของอุปกรณ์ต่างๆที่มีในสถานที่นั้น ผลการศึกษาพบว่า ระดับของการใช้ภาษาในการเขียนบรรยายความรู้สึก อยู่ในระดับดีทุกกลุ่ม ค่าความแปรปรวนในทัศนคติ ลักษณะโครงสร้างและรูปแบบในการเขียน พบว่ามีความแปรปรวนอย่างเห็นได้ชัดระหว่างกลุ่มภาษาต่างๆ และระหว่างเพศ

เจมส์ เดนนิส สแตค (James Dennis Stack, 1992) ได้วิจัยเรื่อง "การพัฒนา ระดับความสามารถในการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักเรียนชั้นกลุ่มน้อยที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง โดยแบ่งตามเขตที่ตั้งของโรงเรียน" ตัวอย่างประชากรเป็นนักเรียนระดับเกรด 4 และ เกรด 5 จำนวน 4,663 คน ในโรงเรียนซึ่งตั้งอยู่ในเขตเมือง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม คือ กลุ่มทดลอง ซึ่งเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 2,460 คน และกลุ่ม ควบคุม ซึ่งเป็นกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง และไม่เคยเรียนรู้อื่นเลข จำนวน 2,203 คน เครื่องมือการวิจัย คือแบบทดสอบมาตรฐานวัดระดับความสามารถด้านการเขียนของเขตการศึกษา แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานทางสังคม พื้นฐานทางการใช้ภาษาที่หนึ่ง ระยะเวลาการอยู่ในพื้นที่ สถานที่เกิด และระดับของภาษาพูด นำมาวิเคราะห์หาค่าทางสถิติ ด้วย t-test และ Anova พบว่ามีความแตกต่างอย่างชัดเจน ในคะแนนการอ่าน และการใช้ภาษาอังกฤษ ของกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง เมื่อเทียบกับคะแนนค่าเฉลี่ยของประเทศ และกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ส่วนในกลุ่มที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง ไม่มีความแตกต่างในการพัฒนาการอ่าน และการใช้ภาษา เมื่อเปรียบเทียบตามฐานะทางสังคม แต่เมื่อเปรียบเทียบกับระยะเวลาการอยู่ในพื้นที่ พบว่ามีความแตกต่าง ส่วนพัฒนาการด้านการใช้ภาษาพบว่า ขึ้นอยู่กับระดับการเขียนภาษาอังกฤษของนักเรียน

คริสต้า แวน เดอ วอลท์ (Christa Van Der Walt, 1992) ได้วิจัยเรื่อง "การใช้คำขอร้องอย่างสุภาพในการเขียน : กรณีศึกษาการพัฒนาการเขียนเพื่อการสื่อสาร" กลุ่มตัวอย่างประชากรมีอายุเฉลี่ย 34 ปี เป็นผู้ที่กำลังพัฒนาคุณสมบัติ ของการเป็นครูสอนภาษาอังกฤษ

เป็นภาษาที่สอง โดยการศึกษาการฝึกอบรมทางไกล เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ จดหมายที่เขียนติดต่อระหว่างผู้เรียนซึ่งได้รับคำศัพท์ที่สามารถนำมาเขียนจดหมายกับผู้สอน จดหมายที่เขียนเป็นการบ้านหรือรายงาน และแบบสอบถามด้านการใช้ภาษาที่แตกต่างกัน นำมาวิเคราะห์ร่วมกันในเรื่องของรูปแบบการเขียนคำขอร้อง ที่เหมาะสม โดยให้กลุ่มตัวอย่างประชากร ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่งในการพูด และกลุ่มตัวอย่างประชากร ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สองในการพูดได้ร่วมกันเป็นผู้วิเคราะห์ จากนั้นนำมาวิเคราะห์ทางสถิติ เพื่อเฝ้าระวังความสัมพันธ์ของตัวแปรอิสระต่างๆ กับการวิเคราะห์การเขียนจดหมาย ผลการวิจัย สรุปว่าการขาดการติดต่อทางสังคมกับผู้ที่ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง ระยะห่างระหว่างการติดต่อ การขาดการรวบรวมคำศัพท์ต่างๆ รวมทั้งการเขียนคำขอร้องเป็นภาษาอังกฤษในฐานะภาษาที่สอง อาจเป็นคำอธิบายที่สำคัญที่สุดที่ทำให้การเขียนคำขอร้องไม่เหมาะสม หรือไม่สุภาพ

งานวิจัยที่เกี่ยวกับความสามารถด้านการเขียนโดยการสร้างแบบฝึก และกลวิธี การสอน

จิล อีเลน Schwimmer (Jill Ilene Schwimmer, 1993) ได้วิจัยเรื่อง "อาจารย์สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยชุมชน กับการสอนการเขียนแก่นักศึกษาที่มีการเตรียมตัวน้อย : จุดเน้นของหลักสูตรและกลยุทธ์การสอน" ตัวอย่างประชากร คืออาจารย์สอนภาษาอังกฤษในวิทยาลัยชุมชนในแคลิฟอร์เนีย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบสอบถามเรื่องความเปลี่ยนแปลง วิจัยการสอนการเขียนเบื้องต้น ของอาจารย์สอนภาษาอังกฤษ ในวิทยาลัยชุมชน และการทดลองใช้แบบจำลองความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลงการสอน ซึ่งเสนอโดย Havelock and Havelock (1973) ผลการวิจัยสรุปได้ว่า แบบจำลองความสัมพันธ์ของการเปลี่ยนแปลงระเบียบวิธีการสอน เป็นวิธีหนึ่ง ที่สามารถทำนายความเปลี่ยนแปลง วิธีการสอนของอาจารย์ซึ่งสอนการเขียนเบื้องต้นในวิทยาลัยชุมชน

ซิน เอ็ดเวิร์ด คิวโอ (Xin Edward Qi, 1994) ได้วิจัยเรื่อง "การสร้างความตระหนักในการเขียนภาษาต่างประเทศ : ผลของการฝึกทักษะการสร้างประโยค และความชำนาญด้านการเขียนของนักศึกษาระดับมหาวิทยาลัย" กลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นนักศึกษาที่กำลังศึกษาการเขียนโดยใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง จำนวน 3 กลุ่ม โดยแบ่งเป็นกลุ่มควบคุม 2

กลุ่ม และกลุ่มทดลอง 1 กลุ่ม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือเนื้อหา ความสัมพันธ์ของการเขียน ประโยคที่ถูกหลักไวยากรณ์ และแบบฝึกหัดการเชื่อมประโยค เพื่อตรวจสอบประสิทธิภาพที่มีต่อการเขียนประโยค และคุณภาพของการเขียน ผลการทดลอง พบว่า กลุ่มทดลองสามารถเพิ่มระดับความรู้ตามวัตถุประสงค์ ในเรื่องการใช้อนุประโยค และยังได้พัฒนาความถูกต้องทางด้านการใช้อนุประโยคด้วย และคุณภาพด้านการเขียนของกลุ่มทดลอง อยู่ในเกณฑ์ที่สูงกว่ากลุ่มควบคุม

งานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับความสามารถด้านการเขียนกับองค์ประกอบอื่น

ทามาส จีเค มาริอุส (Tamas GK Marius, 1993) ได้วิจัยเรื่อง "ความสัมพันธ์ระหว่างความชำนาญด้านการพูด และการเขียนภาษาอังกฤษ ของนักศึกษาต่างชาติ 4 คนที่อาศัยในหอพักของมหาวิทยาลัย" ตัวอย่างประชากรเป็นนักศึกษาที่ไม่ได้ใช้ภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่หนึ่ง จำนวน 4 คน ที่อาศัยในหอพักของ มหาวิทยาลัยเซ็นทรัล รัฐฟลอริดา เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย คือ แบบทดสอบความสามารถด้านการเขียน คะแนนสอบ TOEFL ของนักศึกษาและการทดสอบความสามารถด้านการพูด จากนั้นนำคะแนนมาวิเคราะห์เพื่อวัดระดับความสามารถในทักษะต่างๆ ผลการวิจัย พบว่านักศึกษา 2 คน มีผลการสอบทักษะการพูดสูงกว่าทักษะการเขียน ในขณะที่อีก 2 คนมีผลการสอบทักษะการเขียนสูงกว่าทักษะการพูด นอกจากนี้ผลการวิจัยยังแสดงให้เห็นว่าระดับความสามารถในการเขียน ไม่ได้รับรองระดับความสามารถในการพูดว่าจะอยู่ในระดับเดียวกัน

อาลี เอล กามิล อับเดล ฟาตตา (Ali El Gamil Abdel Fattah, 1993) ได้วิจัยเรื่อง "กิจกรรมการโน้มน้าวการเขียนบทสนทนาและการฝึกอื่นๆ ทางด้านความชำนาญด้านการเขียน และความรู้วิชาครูของนักศึกษาที่เรียนวิชาฝึกประสบการณ์วิชาชีพ" จุดประสงค์เพื่ออธิบายผลที่ได้จากการเรียนวิชาฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษา (Teacher-Education Practicum) โดยก่อนการฝึกสอน ให้นักศึกษาวิชาครูไปสังเกตการณ์การสอน ละครทดลองสอนเป็นบางชั่วโมง แล้วมาร่วมสัมมนา อภิปราย แสดงผลสะท้อนที่ได้จากประสบการณ์วิชาชีพครู และการอภิปราย สัมมนา โดยการใช้เทคนิคของ Ethnographic รวมทั้งการสังเกตการสอนของอาจารย์พี่เลี้ยง การสัมภาษณ์ การวิเคราะห์จากรายงานของนักศึกษาครู การศึกษานี้ใช้เวลา 8 เดือน และพิจารณาถึงผลกระทบของประสบการณ์การฝึกสอนที่มีต่อความสามารถ ในการเขียนของ

นักศึกษาครู และความรู้ด้านการสอน ผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า ความคล่องแคล่วของนักศึกษาครูในฐานะผู้เขียนได้ปรับปรุงขึ้นอย่างเห็นได้ชัด จากการวิเคราะห์รายงานการอภิปราย อย่างไรก็ตามก็ตามการผิดพลาดทางด้านทักษะกลไกก็ยังไม่หายไป ซึ่งมีสาเหตุมาจาก การไม่คำนึงถึงข้อผิดพลาดทางด้านกลไก และส่วนใหญ่จะเน้นการใช้รายงานการอภิปรายเป็นเครื่องมือในการบันทึก และเปลี่ยนความคิดในการเขียน ยิ่งไปกว่านั้นนักศึกษาครูได้พัฒนาทางด้านการสอน จากการสัมภาษณ์ สัมมนา และชิ้นงาน และการศึกษานี้มีประโยชน์ต่อครูที่สอนเขียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาต่างประเทศ และภาษาที่สอง

ศูนย์วิทยทรัพยากร
จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย